

at ophøje det forslag, man er nået frem til, til lov.

Det er jo i sig selv en lidt løjerlig procedure, synes vi i Kristeligt Folkeparti, for selv om to vigtige parter på arbejdsmarkedet er blevet enige om noget, er det jo dog ikke omfattende alle parter på arbejdsmarkedet, og man kan jo sige, at det er jo ikke lige just de to parter, der har hånd- og halsret over en ny arbejdsmarkedsreform eller burde have det over en lovgivning derom.

Når det er sagt, vil jeg da også sige, at Kristeligt Folkeparti finder, at der er mange positive elementer i det, man er nået frem til, som også statsministeren skitserede det i sin åbningstale i tirsdags. Vi synes, det er vigtigt, at man får sat ind med en hurtigere aktivering af de ledige og mere kvalitet i aktiveringstilbudene. Det er vaskeægte menneskelig politik, vil jeg kalde det, og jeg ser da absolut også gode muligheder for, at Kristeligt Folkeparti på det område her vil kunne indgå i et forlig med regeringen.

Men jeg vil dog her anmelde, at vi i forbindelse med forhandlingerne om arbejdsmarkedsreform III især vil kaste det kritiske søgelys mod to punkter i regeringens forslag.

Det første er afkortelse af dagpengeperioden fra 5 til 4 år, og det andet er den skærpede kurs over for de 50-54-årige. På begge disse områder synes vi, at det ikke er tiden at tage fat dér, når man i øvrigt ønsker at fremme en hurtig aktivering, der også vil komme de pågældende grupper til gavn, om jeg så må sige, både de 50-54-årige og dem, som er ude i længere ledighed.

Vi synes heller ikke, at man skal skubbe nogen ud af dagpengesystemet og især ikke de 50-54-årige, for man må erkende, at der er mange i den aldersgruppe, der har svært ved at finde fodfæste på arbejdsmarkedet. Netop på det punkt synes vi ikke, at arbejdsmarkedsreformen, sådan som regeringen har sagt det, er udtryk for en menneskelig politik.

På efterlønsområdet bevægede statsministeren sig som katten rundt om den varme grød, vil jeg godt sige. Der blev lagt op til lidt justeringer for at mindske efterspørgslen efter efterlønsordningen, men vi synes alligevel, det er lidt paradoksalt, at regeringen lægger så utrolig megen vægt på, at vi alle sammen skal arbejde mere, de uddannelsessøgende skal hurtigt igennem uddannelsessystemet, så de kan komme ud på arbejdsmarkedet, førtidspensionisterne

skal arbejde mere, børnefamilierne skal måske ikke, det kommer jeg tilbage til senere, men lige præcis når det gælder dem, der når frem til efterlønsalderen, skal de fortsat, uanset hvor raske og rørige de er, have mulighed for at gå på efterløn.

Vi synes ikke, at det hænger sammen, og det hænger heller ikke sammen med det ønske, som statsministeren i hvert fald tidligere har givet udtryk for, nemlig at de, der har børn skal have mulighed for bedre orlovsordninger, mere fleksible orlovsordninger, at få mere tid til børnene, og det hænger heller ikke sammen med, at der trods alt, når vi taler om førtidspensionisterne, er mennesker, som reelt er fysisk og psykisk nedslidte, og som ikke kan og heller ikke skal tvinges ud på arbejdsmarkedet igen.

Ellers deler Kristeligt Folkeparti da på førtidspensionsområdet regeringens opfattelse af, at der er en del, som igennem årene har fået tildelt førtidspension, der rent faktisk godt kunne og også gerne ville yde en arbejdsindsats, selv om de ikke er 100 pct. effektive på arbejdsmarkedet, og dem skal vi finde plads til også gennem fleksjobs.

I relation til arbejdsmarkedsreformen vil jeg godt sige, at det for Kristeligt Folkeparti er meget bemærkelsesværdigt, at statsministeren nu for alvor har stoppet talen om at lette vilkårene for børnefamilierne og det, efter at han i det seneste halve år har givet utrolig mange løfter på netop det område. Vi kan fra Kristeligt Folkepartis side ikke tolke det anderledes, end at regeringen reelt har opgivet dette punkt, har opgivet for alvor at give forældre mere tid til deres børn, og det synes vi er meget skuffende.

Vi vil i denne folketingssamling fremsætte forslag, der er med til at sikre børnefamilierne valgfrihed gennem orlov, gennem ret til deltidsarbejde og også gennem mulighed for selv at få økonomisk mulighed for at passe egne børn. I virkeligheden anser vi en form for familiereform som værende den allervigtigste reform af alle også i denne folketingssamling.

Vi ser det også i relation til bestræbelserne på at hjælpe kommunerne med at få realiseret den pasningsgaranti, som der har været talt så meget om i de senere år. Vi synes ikke, at pasningsgarantien skal opfyldes ved merindskrivninger ved daginstitutionerne og dermed også mindre kvalitet i daginstitutionerne, men ved, at forældrene får et reelt valg, og vi tror, at flere så ville vælge at være mere sammen med deres børn, og det i sig selv vil kunne aflaste vente-